

Anniek Lutje Wagelaar

'Ik ben zo slap, zo moe, duizelig, geen kracht meer'. De laatste twee jaar opende ze met deze woorden telkens de voordeur. En als we dan even zaten te babbelen, een kopje koffie met sigaretje namen, ging het weer. Dan zei ze: 'Wat heb ik het toch nog mooi met jullie! Wie heeft het nog zo? Ik mag niet zeuren.' Dan pakten we de rollator of rolstoel en gingen lekker naar buiten.

Geen enkel leven gaat over rozen. Dat van mammie ook niet. Toch overwon ze elke tegenslag door haar positieve instelling. En die was er altijd. Mammie werd op 23 februari 1925 geboren aan de Molenstraat in Enschede. Ze groeide op met drie broers, onder het strakke regime van haar moeder. Ze mocht nagenoeg niets. Werken wel. Hoewel mammie met gemak had kunnen studeren, moest ze van haar moeder 'aan het werk'. Op 12-jarige leeftijd ging ze bij hotel Hof van Holland aan de slag, later werd ze assistente bij keel- neus en oorarts dr. Reintjes.

Eenmaal in de dertig trouwde ze met Henk ten Thije Boonkamp. Eindelijk kon ze het ouderlijk huis verlaten. Er kwamen twee kinderen, Hans en Annemieke. Het huwelijk was niet bepaald gelukkig. Er waren ruzies en spanningen. Mammie was altijd de 'underdog'. Op haar 55ste verliet ze de Bolhaarslaan waar zij toen woonde. Ze was vrij. Genoot met volle teugen in haar flatje aan De Klomp en later de Heutinkstraat.

Samen met Liesbeth en Annemieke ging ze op vakantie, weekendjes weg, een dag naar Munster. Wat hebben wij het gezellig met haar gehad.

En dan had mammie ook nog een passie: tennissen. Liefst 45 jaar stond ze fanatiek op de baan en genoot van de vriendschap met haar 'sportvriendinnen'. Op haar 86ste ging het niet meer. Dat vond ze erg. Er werd een longziekte ontdekt, de gezondheid nam langzaam af. Na een val enkele weken geleden was het echt gebeurd. Ze brak de heup. Nooit meer lopen of enige vorm van zelfstandigheid. Nee, dat wilde ze niet. 'Het is goed zo', zei ze.